

Arrest

nr. 114 311 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. M. KALIN die loco advocaat K. BLOMME verschijnt, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van Chiri-Yurt in de Tsjetsjeense republiek. U verklaart dat u getrouwd was A.(...) B.(...). Jullie woonden echter slechts in de weekends samen, omdat u in Chiri-Yurt werkte en uw man een huis had in Avtury.

Op 23 maart 2009 werd u 's nachts wakker omdat u naar het toilet moest. U hoorde uw man met iemand praten onder het raam. De man met wie uw man stond te praten zei: “Uw zonen zijn nu al ouder, ze moeten in de voetsporen van hun vader stappen”. Wanneer u uw man hier later over aansprak, wilde hij u geen uitleg geven. Hij zei dat u zich daar niet mee moest bemoeien.

Op 5 mei 2009 werd uw man 's nachts meegenomen door onbekende personen en werden u en uw kinderen bedreigd. U weet niet door wie hij werd meegenomen en u hebt ook niets meer over uw man gehoord.

Op 28 mei 2009 kwam uw schoonbroer Umar u thuis halen. Hij nam u mee naar een gebouw op een onbekende plaats en daar vonden jullie het dode lichaam van uw man met nog een vijftal andere lichamen. U dacht dat de politie al was geweest, dus hebben jullie het lichaam van uw man meegenomen en hebben jullie het begraven. U wilde naar de politie gaan om een onderzoek naar de dood van uw man te eisen, maar uw schoonbroer raadde u dat af. U werd zeer depressief en verbleef gedurende drie jaar regelmatig voor lange periodes in het ziekenhuis.

In augustus 2012 voelde u zich beter en besloot u om toch een verzoekschrift in te dienen bij de politie. U vroeg hulp van een advocaat en diende een verzoek in bij de rechercheafdeling en het parket. Ze zegden dat ze de zaak zouden onderzoeken, maar er gebeurde niets.

In oktober 2012 ging u opnieuw naar deze instanties met twee klachten. De diensten wilden deze klachten echter niet aanvaarden, waarna u ermee dreigde om naar hogere instanties te gaan. Uiteindelijk hebt u dat toch niet gedaan, maar op 23 december 2012, toen u op bezoek was bij uw moeder, kreeg u telefoon van uw zoon. Hij vertelde dat er gemaskerde mannen op bezoek waren geweest die zegden dat u de volgende dag bij de politie moest zijn. Ze hadden uw kinderen bedreigd en zegden dat, als u niet zou gaan, ze uw gezin zouden vermoorden.

U vertelde dit aan uw schoonbroer, waarna hij besliste om u naar België te sturen.

Nog dezelfde dag vertrok u per taxi naar Grozny, van waar u per auto naar België bent gereisd.

Op 27 december 2012 bent u hier aangekomen en dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw man, de vaderschapserkenningen van uw kinderen K.(...), S.(...)-A.(...) en M.(...) en uw diploma.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten.

Uw man was in 2009 ontvoerd en vermoord door onbekenden en in 2012 wilde u dat de moord op uw man werd onderzocht door de politie. Omdat de politie echter niets ondernam, dreigde u ermee om klacht in te dienen bij hogere instanties. Daarom kwamen er op 23 december 2012, toen u niet thuis was, gemaskerde mannen naar uw huis die eisten dat u naar de rechercheafdeling zou komen. Als u dat niet zou doen, zou uw gezin worden vermoord.

Bij terugkeer naar uw land vreest u dat u of uw kinderen zouden worden vermoord.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Alvast legt u enkele onaannemelijk vage verklaringen af, onder andere met betrekking tot de ontvoering van uw man.

Zo verklaart u niet te kunnen zeggen met hoeveel de ontvoerders van uw man waren, ook al stonden zij in uw kamer. U verklaart dat er maar weinig verlichting was, waardoor u hen niet kon optellen, volgens u waren ze met enkelen (CGVS p.14).

Deze verklaring volstaat echter niet.

Het betreft hier immers de gebeurtenis die aan de basis ligt van uw problemen vandaag. Er kan dus minstens worden verwacht dat u hieromtrent meer details weet te vertellen.

Wanneer u later werd gevraagd of iemand ooit heeft uitgezocht door wie uw man dan wel werd ontvoerd, antwoordde u eerst dat niemand dat heeft gedaan, waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat uw schoonbroer dat heeft trachten uit te zoeken (CGVS p.15).

Wanneer u echter om meer uitleg werd gevraagd over waar uw schoonbroer naartoe is gegaan voor informatie, zegt u dat hij naar de politie is gegaan en dat hij via andere kanalen zocht, maar dewelke, dat weet u niet. Hij zei u enkel dat hij deed wat hij kon (CGVS p.15,16).

Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe het komt dat u hier zo weinig over weet, terwijl het wel over uw echtgenoot gaat en u naar aanleiding van zijn verdwijning en zijn dood uw land hebt moeten ontvluchten, verklaarde u dat u volgens uw tradities niets van een man kunt eisen, dat u geen ruzie kunt maken met een man en u dus niet meer informatie kon vragen aan uw schoonbroer (CGVS p.23). Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze uitleg niet.

Tradities en gewoontes vormen geen verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis met betrekking tot de verdwijning van en de zoektocht naar uw man.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd.

Ook wat de omstandigheden waarin uw man werd gevonden betreft, bent u onaannemelijk vaag. U verklaart dat uw schoonbroer u meenam naar een gebouw en dat u daar het lichaam van uw man hebt aangetroffen naast de lichamen van een vijftal andere personen (CGVS p.16).

U blijkt echter niet te weten waar dat gebouw waar uw man werd gevonden zich bevindt, u weet zelfs niet in welk dorp het lichaam van uw man werd aangetroffen. U verklaarde dat dat dorp u niet interesseerde (CGVS p.16).

Wanneer u werd gevraagd hoe uw schoonbroer uw man had gevonden, bleek u dat evenmin te weten. U verklaart dat u dat niet hebt gevraagd, uw schoonbroer zei gewoon dat er aan hem werd gezegd dat er enkele lichamen waren gevonden in een gebouw en dat hij maar eens moest gaan kijken of zijn broer ertussen lag. Wie hem dat had gezegd, weet u niet (CGVS p.16).

Nog bent u niet op de hoogte van wie de andere lichamen waren die naast het lichaam van uw man werden aangetroffen, u weet ook niet of zij überhaupt iets met uw man te maken hebben en u hebt dat ook nooit uitgezocht (CGVS p.16,17).

Verder verklaarde u, ter verklaring van het feit dat uw schoonbroer en u het lichaam van uw man gewoon meegenomen hebben en uiteindelijk begraven hebben, dat het duidelijk was dat de politie reeds alle benodigde onderzoeksdaeden had verricht (CGVS p.17).

Echter, toen u gevraagd werd naar meer concrete informatie over dit politieoptreden, bleek u zich enkel te baseren op veronderstellingen (CGVS, p.17-18). U stelde dat er in het algemeen de geruchten zijn dat als er lijken worden gevonden, dat dit enkel mogelijk is als de politie al weet wat ze wil weten.

U gaf toe niet te weten of de politie nu ter plaatse was geweest of niet.

Dergelijke verregaande onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is echter niet aannemelijk, waardoor verder ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts werd na een grondige herlezing van uw verklaringen nog een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen.

U verklaarde namelijk aanvankelijk dat uw zoon S.(...)-A.(...) op 23 december 2012 bezoek had gekregen van gemaskerde mensen die eisten dat u de volgende dag naar de rechercheafdeling zou komen. U was op dat moment op bezoek bij uw ouders (CGVS p.18).

Later verklaarde u echter dat uw zoon was opgebeld door onbekenden, terwijl u op bezoek was bij uw ouders (CGVS p.20).

Dergelijke tegenstrijdigheden komen uw geloofwaardigheid opnieuw geenszins ten goede. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, hetgeen bij u niet het geval blijkt.

Bijkomend dient nog te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u met de taxi naar Grozny bent gegaan en van daar bent u met een andere auto vertrokken. Onderweg bent u een keer moeten overstappen naar nog een andere auto die u dan naar België heeft gebracht (CGVS p.12).

U bleek echter niet te weten waar u in die tweede auto bent overgestapt, noch welke landen u in het algemeen bent gepasseerd tijdens uw reis naar België.

U verklaart dat u niet kunt lezen in een vreemde taal en u hebt ook geen vragen gesteld aan de chauffeur (CGVS p.12).

U verklaart dat u op een bepaald moment een grenscontrole hebt meegemaakt, maar waar dit was, blijkt u niet te weten, u weet ook niets over eventuele reisdocumenten die uw chauffeur voor u had.

U verklaart dat u met niemand afspraken had gemaakt, uw schoonbroer had alles geregeld en betaald, hoeveel dat was, weet u evenmin (CGVS p.13).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden – uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten – niet aannemelijk over dat de chauffeurs niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een plan te voorzien.

Dat u in dit verband niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkwijze op dat u op reguliere wijze en met een geldig internationaal paspoort naar België bent gereisd wat naar analogie met wat vooraf gaat een bijkomende aanwijzing vormt van het gegeven dat uw verhouding met de autoriteiten in uw land van herkomst geenszins problematisch is zoals u pretendeert.

Dergelijk vermoeden vindt tevens steun in het gegeven dat u aanvankelijk verklaarde dat u uw paspoort bent vergeten bij de organisatie die maandelijks het kindergeld betaalde, waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat u uw paspoort thuis op de tafel was vergeten nadat u uw kindergeld was gaan afhalen (CGVS p.11).

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De kopie van uw intern paspoort, uw diploma, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw man en de vaderschapserkenningen van uw kinderen K.(...), S.(...)-A.(...) en M.(...) bevatten enkel persoonsgegevens over u, uw man en uw kinderen die door mij niet worden betwist.

De medische attesten die achteraf door uw advocaat werden doorgestuurd bevestigen enkel dat u in 2009 en 2010 aan een depressie leed. Deze documenten leveren echter geen bijkomende informatie over de aanleiding van deze depressie of over de problemen die u verklaart te hebben gehad.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 juli 2013 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de rechten van verdediging, van het “fair play-beginsel”, van de “beginnelsen van behoorlijk bestuur”, en van het “verbod van willekeur”.

In de uitwerking van haar middelen werpt verzoeksters tevens een schending van artikel 13 van het EVRM op.

Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen. Het asielrelaas van verzoekster dient ten eerste als geloofwaardig aangenomen te worden.

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat CGVS er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van onaannemelijke vaagheden en tevens een tegenstrijdigheid, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens.

Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. Dit zijn zaken die gemakkelijk controleerbaar zijn, en door geen contrôle door te voeren, is er duidelijk sprake van onbehoorlijk bestuur.

Verzoekster blijft bij haar feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen, en het kan hem niet ten kwade geduid worden dat zij in de geschetste omstandigheden, zich niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen / meer informatie te bekomen. In dit verband dient trouwens opgemerkt dat dit geen alleenstaand geval is, doch het zekerlijk wat betreft mensen afkomstig van Tsjetsjenië, er een vast systeem bestaat om te stellen dat weliswaar er sprake is van "verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen" doch anderzijds te gaan stellen dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de verzoekende partij.

Verzoekster wenst met de meeste klem tegen een dergelijke werkwijze te protesteren waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat verzoekster er wel geen last van zal hebben.

Ook het feit dat zo weinig mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn, kan niet tegen verzoekster gebruikt worden uiteraard.

De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegen- strijdigheden, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaring van verzoekster zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig wordt afgedaan, is geenszins overtuigend temeer er in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster uiteraard in casu ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

Besluitend dient vastgesteld dat verzoekster die de waarheid verteld heeft en op basis van deze waarheid onmiskenbaar zou moeten erkend worden als vluchteling.

De argumentatie dat het asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn, terwijl verzoekster - de werkelijke gebeurtenissen vertelt, is een faling van het systeem en dient aangepakt te worden. In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoekster van niet alles op de hoogte is, en kan zijn door omstandigheden kan geenszins tegen haar gebruikt worden, wel integendeel, temeer door verzoekster telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden

Dat deze uitleg niet wordt aanvaard is een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing temeer uit het geheel de verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hetgeen verzoekster stelt de waarheid is

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en art. 48/3 VW om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekster te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoekster, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoekster.

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch hij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Het is een essentieel rechtsprincipe dat kwade trouw nooit wordt vermoed doch dient bewezen te worden.

Dat verzoekster het volgende wenst te antwoorden in concreto op de verschillende opwerpen in de beslissing CGVS.

- inzake het aantal personen die de man van verzoekster ontvoerden.

Verzoekster is formeel dat haar dit nooit gevraagd is geworden. Indien het haar gevraagd zou zijn, dan zou zij alleszins hierop geantwoord hebben. Zij weet dat er minstens 5 ontvoerders waren, doch er dient hier onmiddellijk gesteld te worden dat het duister was, en zij misschien niet iedereen heeft kunnen zien, doch alleszins waren er minstens vijf personen. Het waren gemaskerde mannen, verzoekster weet tot op heden niet wie ze waren, wel dat zij haar man meenamen, en deze korte tijd daarop dood was.

- inzake informatie over identiteit van ontvoerders

Volgens de tradities is het verzoekster niet toegelaten vragen te stellen aan haar schoonbroer. Verzoekster heeft alles wat zij weet uitgelegd aan het CGVS, haar schoonbroer heeft alles geprobeerd om haar man terug te vinden, en is daarin ook geslaagd, maar over hoe en waarom enz. daar heeft zij nooit uitleg over gekregen, en dit kan zij hem niet vragen. Zij kan alleen informatie geven over hetgeen hij spontaan aan verzoekster heeft gezegd.

Ten onrechte gaat CGVS de eigen westerse traditie gaan toepassen op een situatie die zich voordeed in een land met totaal andere tradities, terwijl uiteraard de situatie dient bekeken te worden vanuit de traditie van het thuisland. Als alles volgens westerse traditie wordt bekeken, zijn mini-rokken, alcohol enz. geen probleem, de werkelijkheid is totaal anders.

- inzake plaats gebouw waar het lichaam van de man werd aangetroffen.

Verzoekster is naar dit gebouw gebracht in het donker, het gebouw was afgelegen, in de nabijheid van het dorp Bassatyurt, niet ver van de begraafplaats. Zij kent het dorp zelf niet, het is naast Bassatyurt.

- inzake hoe schoonbroer lichaam heeft gevonden.

hier geldt hetzelfde argument als hierboven gesteld, met name dat het verzoekster niet toegelaten is hieromtrent iets te vragen aan haar schoonbroer, dat zij enkel de informatie kan geven die haar schoonbroer haar spontaan verteld heeft.

- inzake andere lichamen.

Verzoekster kende de andere personen niet die waren vermoord.

- inzake de vrijgave van het lichaam.

De lichamen van vermoorde personen worden enkel vrijgegeven mits toelating van de politie, en de vindplaats van de lichamen wordt enkel vrijgegeven als de politie die wil teruggeven aan de familie.

- inzake beweerd tegenstrijdigheid.

Er is geen sprake van enige tegenstrijdigheid: er is bezoek geweest van gemaskerde mannen, waarna de zoon van verzoekster haar heeft opgebeld, aangezien zij haar ouders op bezoek was. Waarom er nu plots beweerd wordt dat de zoon van verzoekster zou zijn opgebeld door onbekende personen weet verzoekster niet, dit is nooit door haar gesteld en er kan enkel maar sprake zijn als dit effectief zou is genoteerd, en dus niet te wijten is aan een verkeerde lezing door CGVS, dat dan sprake is van een verkeerde vertaling;

-inzake reisroute.

Verzoekster is in allerijl vertrokken uit haar geboorteland, waarbij haar schoonbroer alles op voorhand had geregeld en betaald. Er werden geen afspraken of wat dan ook gemaakt, de passeurs regelden alles en verzoekster diende zich enkel maar kalm te houden en de instructies op te volgen.

De informatie waarover CGVS beschikt oogt mooi op papier maar strookt niet met de werkelijkheid. Dagdagelijks steken vele vluchtelingen ongehinderd de grens over, hetgeen nochtans niet mogelijk zou zijn volgens de beweringen van CGVS, doch het gebeurt toch, wat enkel kan duidelijk op het feit dat de informatie van CGVS opgesmukt is door de plaatselijke autoriteiten doch niet stroken met de werkelijkheid.

Het volstaat in dit verband niet om vermoedens te uiten, temeer deze totaal verkeerdelijk zijn en niet stroken met de werkelijkheid en deze vermoedens inhouden dat elkeen die in België raakt eigenlijk al verdacht is, aangezien hij hier is geraakt en om deze reden alleen al.

Er wordt hier gebruik gemaakt van een kringredenering.

Als een vluchteling een internationaal paspoort aanvraagt en bekomt, kunnen er geen problemen zijn want deze worden gecontroleerd door FSB.

Als er geen internationaal paspoort met visum is bekomen, is dit verdacht gezien beweerdelijk strenge controles. Of hoe iedereen al op voorhand "verdacht" is.

CGVS is totaal onredelijk streng in haar beoordeling, en is niet objectief in haar beoordeling van de waarde van het gehele gehoor, door zich te focussen op bepaalde delen van het relaas, en deze een hogere waarde toe te kennen dan andere delen.

Uit het geheel der gebeurtenissen, blijkt duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet verwacht kan worden dat verzoekster ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is.

De materiële motiveringsplicht vereist dat (...). Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE (...).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden. ook al zou zij dit willen." (VANHEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: (...) (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Dit wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en haar leven ten zeerste in gevaar.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië, ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op stereotype argumentatie.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins correct gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid en in de bestreden beslissing trouwens ook expliciet erkend wordt.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonde dat deze specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van "een beperkt aantal burgerslachtoffers" en verder te beweren dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn en verzoekster bepaalde zaken niet weet, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld.

Uit de beslissing van verwerende partij zelf blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Tsjetsjenië.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico. ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal onderdaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogen- schouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vastgesteld wordt dat de verklaringen door verzoekster, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, immers verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten.

Zo legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de klachten die zij naar aanleiding van de moord op haar echtgenoot in mei 2009, bij de politie en het parket zou hebben ingediend, en welke aan de basis liggen van haar verklaarde vervolging.

Immers, waar verzoekster bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat zij een eerste klacht indiende bij de recherche-afdeling in augustus 2012 en een tweede klacht bij het parket in oktober 2012, gaf zij nadien in strijd met die verklaringen, aan dat zij in augustus 2012 zowel bij de recherche als bij het parket een klacht/verzoekschrift had ingediend en dat zij, na augustus 2012 niet meer naar een van die diensten ging (zie het verhoorverslag van 22 april 2013, p. 9, 10).

Wanneer er haar op gewezen werd dat zij eerder had verklaard dat zij in augustus een eerste klacht indiende en een tweede in oktober, maar vervolgens had verklaard beide klachten tegelijk(ertijd) te hebben ingediend, antwoordde verzoekster dat zij in oktober opnieuw bij de instanties was gegaan om nieuwe klachten in te dienen, maar dat deze niet werden aanvaard en de oude klachten/verzoekschriften niet werden teruggegeven, een uitleg die de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar eerdere verklaringen hieromtrent echter geenszins opheft, doch integendeel bevestigt (zie het verhoorverslag, p. 10).

Verzoekster herhaalde nadien op de vraag wanneer zij de klachten respectievelijk indiende, dat zij twee klachten in augustus indiende en nog twee in oktober welke echter niet werden aanvaard, daar waar zij eerder echter in strijd hiermee, had gesteld dat zij slechts één klacht in augustus heeft ingediend en één in oktober.

Vastgesteld wordt dat verzoekster ook omtrent haar paspoort, en meer bepaald de reden waarom ze dit nochtans erg belangrijke document niet voorlegde, uiteenlopende verklaringen aflegde.

Immers waar zij in eerste instantie had verklaard dat zij haar paspoort een week vóór haar vertrek uit haar land van herkomst, waarschijnlijk is vergeten "*bij de organisatie die maandelijks kindergeld betaalt*" (zie het verhoorverslag, p. 11), vertelde zij nadien in strijd hiermee, op de vraag op het Commissariaat-generaal hoe het komt dat zij haar paspoort daar was vergeten, dat zij haar paspoort niet bij de

kinderbijslagdienst was vergeten, *“maar thuis (...) op tafel”* had *“gelegd”*, toen zij het uit haar tas had gehaald met kindergeld (*Ibid.*, p. 11).

Voorts legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent het feit of er al dan niet ooit iemand heeft uitgezocht wie haar man ontvoerd had. Op de vraag dienaangaande op het Commissariaat-generaal, antwoordde verzoekster dat *“niemand”* dit ooit heeft gedaan (zie het verhoorverslag, p. 15). Nadien beweerde zij dat haar schoonbroer U. dit zou hebben trachten uit te zoeken (*Ibid.*, p. 15).

Daarnaast zijn haar verklaringen onsamenhangend omtrent het feit of op het ogenblik dat zij en haar schoonbroer op 28 mei 2009 het dode lichaam van haar man en dat van een vijftal onbekende personen ergens in een gebouw op een onbekende plaats aantreffen, de politie daar toen al was geweest. Verzoekster verklaarde aanvankelijk (zie het verhoorverslag, p. 17) dat *“gezien de toestand van de lichamen, (...) het duidelijk”* was *“dat de politie daar al was geweest en dat alles wat gedaan wordt, is gedaan”*. Gevraagd wat zij hiermee juist bedoelde, zei zij *“Ik bedoelde niet de toestand van de lichamen, ik bedoelde dat de politie de familie op de hoogte brengt wanneer de politie dat alles al weet. Pas daarna worden de lichamen vrijgegeven aan de familie”* (*Ibid.*, p. 17).

Toen zij erop gewezen werd dat volgens haar verklaringen er niemand bij die lijken aanwezig was en haar hierop gevraagd werd hoe zij dan kon weten dat de politie er al was geweest, luidde haar antwoord *“Ik weet dat gewoon op basis van geruchten, omdat ik in TSJ woonde. Dat de lichamen gevonden worden enkel nadat de politie alles al weet”* (*Ibid.*, p. 17).

Later wijzigde zij haar verklaringen en stelde zij dat zij niet kan beweren/weten of de politie er al dan niet al was geweest (*Ibid.*, p. 18).

Ook wordt vastgesteld dat verzoekster thans in haar verzoekschrift (zie p. 6) beweert dat het gebouw waar zij samen met haar schoonbroer het lijk van haar echtgenoot aantrof, gelegen is *“in de nabijheid van het dorp Bassatyurt, niet ver van de begraafplaats”*, terwijl zij eerder tijdens haar verhoor op 22 april 2012 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p.16) zelfs niet bij benadering kon zeggen waar dat gebouw zich bevond.

Verzoekster was ook tegenstrijdig met betrekking tot de dreigementen aan haar kinderen op 23 december 2012, - zijnde de directe aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst-.

Tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij die dag bij haar ouders op bezoek was toen haar zoon S.-A. haar belde dat *“er gemaskerde onbekenden in uniform aan de deur stonden die zeiden dat”* zij zich *“moest melden bij de politie”*, en dat deze personen haar kinderen bedreigden dat de hele familie zou vermoord worden indien zij zich niet zou aanmelden (zie “vragenlijst”, nr. 4).

Op het Commissariaat-generaal herhaalde verzoekster aanvankelijk die versie door te stellen dat toen zij op 23 december 2012 bij haar ouders op bezoek was, haar zoon S.-A. haar met een trillende stem opbelde en zei dat zij thuis bezoek hadden gekregen van gemaskerde mensen die eisten dat zij de volgende dag naar de rechercheafdeling zou komen en dat anders hun gezin zou vermoord worden (zie verhoorverslag, p. 18).

Later tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster, in strijd met die eerdere verklaringen, dat die bewuste dag in december 2012 haar *“zoon opgebeld werd tijdens”* haar *“bezoek”* aan haar *“ouders”* en dat zij niet weet *“door wie hij werd opgebeld”* (*Ibid.*, p. 20).

De uitleg van verzoekster dat zij nooit gezegd heeft dat haar zoon door onbekende personen werd opgebeld, gaat manifest in tegen voormelde verklaringen opgenomen in het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal.

Haar bewering dat er mogelijks sprake is van een verkeerde vertaling, wordt niet aanvaard.

Verzoekster maakte immers tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, noch tijdens dat op de Dienst Vreemdelingenzaken, geen gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen.

Ze gaf integendeel zowel bij aanvang van het verhoor als op het einde ervan, de tolk goed te hebben begrepen en formuleerde geen enkele opmerking dienaangaande. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing plots aan te voeren of te insinueren dat enkele van haar verklaringen niet of foutief in de verhoorverslagen zouden zijn opgenomen.

Verder wordt vastgesteld dat waar verzoekster tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken opperde dat haar man in mei 2009 door onbekenden werd vermoord *“vanwege contacten met de rebellen”* (zie “vragenlijst”, p. 4), zij bij haar verhoor op 22 april 2013 op het Commissariaat-generaal met geen woord meer repte over diens contacten met de rebellen, ook niet nadat haar expliciet gevraagd werd waarom haar man door onbekenden werd ontvoerd, waarop zij toen kortweg antwoordde dit niet te weten (zie verhoorverslag, p. 14). Toen haar trouwens *in fine* van het verhoor op het Commissariaat-

generaal werd gevraagd of haar man bij de rebellen of zo was, antwoordde zij dat zij dit niet kon weten (*Ibid.*, p. 24).

Daarnaast wordt vastgesteld dat waar verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet bij benadering kon zeggen met hoeveel de onbekende gemaskerde mensen waren die op 5 mei 2009 bij hen thuis zouden zijn binnengevallen en haar man ontvoerden, dit omdat het, zo verklaarde zij het (zie gehoorverslag, p. 14) *"(...) toen nog donker was. Het was een zeer kleine verlichting in mijn kamer, ik kon ze niet optellen, ze waren met enkelen"* terwijl zij in haar verzoekschrift (zie p. 6) aangeeft dat *"zij weet dat er minstens 5 ontvoerders waren"*.

Haar bewering dat men haar echter nooit naar het aantal ontvoerders van haar man heeft gevraagd, is onjuist, gezien uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat haar immers expliciet werd gevraagd *"met hoeveel"* de gemaskerde mensen *"waren"* die haar man ontvoerden, waarop zij toen antwoordde (zie p. 14) *"Het was 's nachts, toen het nog donker was. Het was een zeer kleine verlichting in mijn kamer, ik kon ze niet optellen, ze waren met enkelen"*.

Van een bepaald aantal, en meer bepaald het feit dat ze minstens met vijf zouden zijn geweest, maakte verzoekster echter geen melding.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft (*cf.* RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Verzoekster is hier echter in gebreke gebleven.

Voormelde vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen die betrekking hebben op elementen die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van haar relaas.

Tevens mag van een asielzoeker redelijkerwijze een belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen deed om op de hoogte te blijven van de actuele ontwikkelingen van zijn problemen.

Echter, ofschoon verzoekster het telefoonnummer van haar moeder kent en zij haar begin 2013 nog via een bericht liet weten dat alles in orde is met haar, liet zij na, na haar vertrek uit haar land van herkomst bij haar ouders of via een andere weg, naar de evolutie van en de huidige stand van zaken van haar problemen te informeren, en geeft zij voor dit verzuim, zo stelt de Raad vast, geen afdoende uitleg (zie verhoorverslag, p. 7 - 9). Ook dergelijk gebrek aan interesse keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar problemen.

Verzoeksters gebrek aan interesse blijkt ook uit het feit dat zij, zo blijkt uit haar verklaringen (zie het verhoorverslag, p. 16), naliet aan haar schoonbroer te bevragen hoe hij te weten was gekomen waar het lichaam van haar man zich na diens ontvoering bevond.

De uitleg in haar verzoekschrift dat de tradities in haar land van herkomst haar niet toelaten zelf vragen te stellen aan haar schoonbroer en zij derhalve alleen kan zeggen wat hij haar spontaan heeft verteld, gaat niet samen met haar eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij wel degelijk aan haar schoonbroer vragen stelde, zoals onder meer met betrekking tot hetgeen deze allemaal ondernam na de ontvoering van haar man, respectievelijk diens broer (*Ibid.*, p. 16).

Van een asielzoeker wordt eveneens verwacht dat hij inspanningen levert om zijn asielrelaas met stukken te staven. Indien dergelijke documenten niet worden voorgelegd, moet hij daarvoor een aanvaardbare uitleg geven.

Ofschoon verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van haar origineel paspoort en de medische documenten met betrekking tot de lange periodes tijdens dewelke zij in de jaren na de moord op haar man in het ziekenhuis zou hebben verbleven, haar enkele dagen tijd werd gegeven om deze stukken bij te brengen en zij zelf beloofde haar best te zullen doen om deze documenten neer te leggen, die blijkens haar verklaringen bij haar thuis in haar land van herkomst liggen, werd dienaangaande geen stuk bijgebracht.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij pogingen heeft ondernomen om stukken te verkrijgen. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt en tevens verwijst naar *"recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*, zonder te specificeren om welke rapporten het gaat, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar

algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier echter in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat de per aangetekend schrijven van 21 augustus 2013 aan de Raad toegezonden stukken -het betreft fotokopieën gezien de advocaat meldt dat hij de originelen op 21 augustus 2013 aan het Commissariaat-generaal heeft toegestuurd-, niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad deze overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging neemt.

De Raad neemt het aangetekend schrijven van 13 september 2013 dat aan de Raad blijkbaar werd toegezonden door het "Croix-Rouge de Belgique – centre d'accueil Henry Dinant" niet in aanmerking gezien dit schrijven niet uitgaat van verzoekster zelf, noch van haar advocaat.

Bovendien stelt de Raad vast dat de toegezonden bewijsstukken duidelijk fotokopieën zijn waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan de handgeschreven verklaring van 20 augustus 2012 die ter terechtzitting wordt neergelegd en die volgens de vrije vertaling ervan afkomstig is van de moeder van verzoekster, wordt door de Raad geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht; inderdaad is een brief van een moeder gericht aan haar dochter van een te subjectief, emotioneel, karakter om steun te kunnen verlenen aan een asielaanvraag.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, en door de Raad wordt aangenomen, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" dd. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De enkele bewering van verzoekster dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor “*verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*” en haar verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”, waarvan zij niet in het minst specificeert om welke rapporten het gaat en ook niet rapport neerlegt, doet geen afbreuk aan bovenstaande informatie en toont bijgevolg geenszins aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, c).

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 en 13 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE